

РЕШЕНИЕ

№ 240

гр. Бургас, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ХЛШ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: ЯНА Д. АТАНАСОВА -
МИТЕВА

при участието на секретаря МАРИАНА Д. КОЛЕВА
като разглежда докладваното от ЯНА Д. АТАНАСОВА - МИТЕВА
Административно наказателно дело № 20242120200932 по описа за 2024
година

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) и е образувано по жалба на С. Р. А., ЕГН: *****, живущ в *****, против Заповед за задържане на лице рег. №4343з-57/12.02.2024г., издадена от Д. Д. – разузнавач при сектор „КП“ 02 РУ - гр. Бургас.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваната заповед за задържане.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от пълномощника си – адв. Д. – БАК, който поддържа и доразвива, изложените в жалбата доводи.

Ответникът по жалбата се явява лично в проведното се по делото съдебно заседание, като оспорва жалбата.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е процесуално **ДОПУСТИМА**, като подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената форма и е придружена от необходимите приложения. Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят С. Р. А., ЕГН: *****, живущ в *****, е бил задържан със Заповед за задържане на лице рег. №4343з-57/12.02.2024г., издадена от Д. Д. – разузнавач при сектор „КП“ 02 РУ - гр. Бургас. Цитираната заповед е издадена във връзка с наличието на данни за негова съпричастност към противозаконното отнемане на животни – овце и

агнета – престъпление по чл.194 НК.

В тази връзка е било образувано и Досъдебно производство №4343М-103/24г по описа на Второ РУ гр.Бургас.

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК.

Оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл.53 от ЗМВР в границите на предоставената му съгласно чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР компетентност.

Спазена е предвидената от закона форма, така както предвижда нормата на чл.74, ал.1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата й. Заповедта съдържа задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл.74, ал.2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл.63, ал.3 и 4 и чл.64 от ЗМВР и му е предоставено копие от заповедта.

Нормата на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР овластява полицейските органи да задържат лица в случаи, определени от закон, а именно за които има данни, че са извършили престъпление, като процедурата е регламентирана в следващите правни норми от закона. По правна си същност задържането под стража на основание чл.72, ал.1, т.1 вр. с чл.73 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 ЗАНН – административно разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Предпоставка за прилагането е наличието на достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Поради това, възможността на органите на МВР да приложат принудителната административна мярка „задържане за срок до 24 часа“ е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова. За прилагането на мярката е необходимо данните, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен към него, да са установени преди извършване на задържането. Задържането, като принудителна административна мярка, се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган, при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено. Въпросът дали задържаното лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл.72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват жалбоподателя със соченото нарушение не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

По мнение на съда тези обстоятелства в случая са налице. В изпълнени на дадените му от съда указания, административният орган е представил и преписката във връзка с издаването й, като съдържащите се в нея данни се потвърждават и от изложеното от ответника в съдебно заседание.

Съгласно чл.142, ал.1 от АПК - съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Това съответствие е неразривно свързано с установяването на фактическите основания за издаване на акта. Към момента на издаване на оспорената заповед за задържане, по мнение на настоящия състав, са били налице достатъчно данни, че А. може да има съпричастност към процесната престъпна дейтелност, каквото е твърдението в мотивите за издаване на оспорената заповед.

Настоящият състав намира, че в случая не е налице нарушаване на принципа за съразмерност при упражняването на правомощията на администрацията. Съгласно разпоредбата на чл.6, ал.2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл.6, ал.2 от АПК прилагането на ПАМ по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка „задържане за срок от 24 часа“ е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед на обществен интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невинност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода.

В конкретния случай са били налице данни, че лицето е извършило престъпление, което се установява от представената по делото докладна записка, от разпита на свидетеля У. и отговора на поставените въпроси към ответника Д.. Посоченото се явява достатъчно, за да се приеме, че задържането се явява законосъобразно. Нещо повече, подозрението за осъществено от жалбоподателя престъпление се базира на разумни основания и се отнася до конкретно престъпление – по чл.194 НК, което се явява предпазна мярка срещу произволни арести и задържания (виж *Ipek and Others v. Turkey*, № 17019/02 и 30070/02, § 29, 3 февруари 2009 г., както и *Guzzardi v. Italy*, 6 ноември 1980 г., § 102, Серия А № 39 и *Brogan and Others v. the United Kingdom*, 29 ноември 1988 г., § 51, Серия А № 145 В).

На следващо място, съдът намира за неоснователно възражението на защитата, че в случая не са били налице предпоставките за задържане на лицето, предвид здравословното състояние на същото – психическо и физическо. Видно от приложения по делото талон за медицински преглед /л.27 от делото/, А. е записал собственоръчно, че отказва извършването на преглед. Съставилият талона лекар на свой ред е посочил, че не са налице предпоставките за спешна хоспитализация, като е насочил задържания към консултация с психиатър. Такава е била извършена от д-р Стоева, която е посочила след преглед, че той се води на отчет с диагноза “лека умствена изостаналост“ в ЦПЗ гр.Бургас и е лекуван през 2021г., но не се налага хоспитализация. Ето защо, БРС намира, че здравословното състояние на лицето не е съставлявало пречка за неговото задържане, а компетентните органи са положили всички възможни мерки за запазване здравето и живота му.

С оглед горното настоящият състав намира, че в конкретния случай издадената заповед за задържане е законосъобразна, поради което жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Р. А., ЕГН: *****, живущ в *****, против Заповед за задържане на лице рег. №434зз-57/12.02.2024г., издадена от Д. Д. – разузнавач при сектор „КП“ 02 РУ - гр. Бургас.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд

– гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____